

DOMINIK W. RETTINGER

Elizino tajemství

Osvětím

PLACENÁ LÁSKA

Elizino tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Dominik Wieczorkowski-Rettinger
Elizino tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOMINIK WIECZORKOWSKI-RETTINGER

Elizino tajemství

Osvětím
PLACENÁ LÁSKA

Překlad Jarmila Horáková

... pokud jsme tu my, není tu smrt...

Epikúros

1

Při pohledu na nelítostné duny a domy s rovnými střechami, které se roztékají v chvějícím se vzduchu, ucítila Anna podivný úžas. Slunce, vzduch a tmavý, červenohnědý písek se slévaly v mučivě bolestné magma a plíce, oči i utrápenou pokožku zbavovaly naděje. Vydržet každou další minutu se zdálo jako nadlidský výkon, ale pak přišla další minuta a další, všechny stejně nesnesitelné a absurdní.

Otevřený prostor představoval rozsáhlou nekonečnou zeleň. Tady se do mozku zadírala pustina a vyžadovala poslušnost, při odmítnutí hrozilo šílenství. Čas přestával existovat, žárlivě si střežil prvotní formy života, tajemství kmenů, které před tisíci lety zahájily putování lidského druhu. Oslepující světlo přinášelo očistu, bylo pravdivé, do poslední kosti bělající se v písku. Lehnout si, přestat myslet, poddat se silnému působení pouště. Takovou ji spatřil Stvořitel, když řekl: Budiž!

„*Kajfa haluk?*“

Probrala se ze strnulosti a podívala se na palestinského řidiče, který se na ni otočil s úsměvem na vrásčité snědé tváři.

„Jak ty se cítíš?“ přeložil větu neohrabaně do angličtiny.

To mu nebránilo, aby se obloukem vyhnul honákovi a třem oslům, jako by starý chevrolet řídila vyšší moc. Několik hubených psů

doprovodilo auto štěkotem, zvířený oblak prachu zastínil honáka i osly. Všechno kolem se přízračně míhalo, skutečné bylo jen utpení. Je jí přes sedmdesát, je unavená a od života už nic nečeká, co tedy pohledává v zemi proroků a mesiášů? Dá se tu zachránit něčí život? Naděje se v tom horku rozpouštěla, stávala se z ní iluze.

Palestinec si z jejího mlčení nic nedělal, s klidným úsměvem zesílil rádio a začal si prozpěvovat monotónní arabskou písničku. Anna namáhavě zvedla ruce, špinavým šátkem si na tváři rozmazala pot. Řidič pohybem ruky naznačil, jestli nechce napít.

„Voda, hodně voda. Ty pít.“

Sáhl do jedné přihrádky, vytáhl láhev z tmavého skla a podal ji Anně nad opěradlem sedadla. Anna se chvíli dívala na špinavé sklo s matnou vodou uvnitř a pak zavrtěla hlavou.

„To nedobře,“ řekl starostlivě Palestinec.

Přiložil si láhev k ústům a vypil několik doušek, jako by se chtěl ujistit, že pochopila jeho úmysly. Anna odvrátila zrak a zadívala se na rozpálenou poušť. Řidič si rezignovaně povzdechl, schoval láhev do přihrádky a začal si znovu prozpěvovat písničku z rádia. Musela být o lásce, protože jeho oči se zasnily a jeho hlas zněl sladce.

Chevrolet se pohupoval na cestě plné výmolů, opotřebené odpružení skřípalo a auto po sobě zanechávalo široký pruh prachu, který se dlouho vznášel v nehybném vzduchu.

Dvůr rozpálený sluncem obklopovaly ze tří stran jednopatrové budovy s plechovými střechami. Muži a ženy v zelených vybledlých uniformách pokuřovali ve stínu zdí, procházeli kolem zaprášených vojenských vozidel, hráli fotbal nebo polehávali na lehát-

kách. Na některých svítily bílé obvazy. Válka skončila, ale je mohli kdykoli kamkoli vyslat, aby zneškodnili jeden z dalších nepřátelských útoků. Z jejich postojů a pohybů bylo patrné, že i přes únavu jsou stále připraveni bojovat a zabíjet, ale scházelo jim nadšení a naděje, které byly obvyklé u nezkušených branců.

Chevrolet se zastavil před branou a rozvířený prach ovanul tři nehybné strážce. Hlavně jejich zbraní mířily na hlavu řidiče a cestující. Na Palestincovi nebyla patrná sebemenší známka neklidu, ale jeho pohyby byly pomalé a obezřetné. Vojákům tím dával najevo, že si je vědom hrozby, ale že mu mohou věřit. Vystoupil, otevřel zadní dveře, podal Anně ruku a pomohl jí z taxíku vystoupit.

„Já zůstat tady,“ řekl a ukázal na zem pod nohama. Spěšně a neklidně naznačil, že zvedá láhev k ústům, a dodal: „A ty pít.“

Anna vděčně přitakala a pak vstoupila do malé strážní budovy. Odvedl ji tam jeden ze strážců, který na ni pořád mířil zbraní, druhý nepřestával mířit na řidiče.

Za nízkým stolem seděl asi dvacetiletý poddůstojník v polorozepnuté košili. Nezvedl se ani nepromluvil. O okenní parapet se opírala dívka v uniformě, kulomet pověšený přes rameno ihned namířila na příchozí. Anna beze slova položila před poddůstojníka složený list papíru. Zvedl ho, rozevřel, mlčky si ho přečetl a pak souhlasně pokýval hlavou. Dívka popošla od okna a otevřela dveře na dvůr kasáren.

Vyšly ze strážní budovy. Slunce Annu oslepilo natolik, že několik vteřin nedokázala pokračovat v chůzi. Dívka se zastavila a lhostejně čekala. Pak se vydaly směrem k prostřední budově. Kolemjdoucím vojácům se na ni vždy jen krátce zadívali a rychle odvrátili zrak. Anna měla pocit, že zjišťují, jestli to není něčí matka nebo babička, kterou sem pozvali, aby se dozvěděla podrobnosti o smrti jednoho z nich. Její utrápený výraz by této roli odpovídal.

Vstoupily do budovy a prošly krátkou chodbou. Dívka se zastavila v prázdné místnosti, hlavou pokynula na dvě židle a stůl mezi nimi. Anna si odložila kabelku na desku stolu a posadila se. Dívka kývla, vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře.

Anna seděla bez hnutí. Šedivé stěny pohlcovaly pruhy světla, které propouštěly žaluzie, nehybný vzduch nepálil tak jako venku, dalo se tu volněji dýchat. Ze dvora sem doléhaly tlumené výkřiky fotbalistů, do okenních tabulek s trpělivým bzučením narážely mouchy.

Za několik minut se otevřely dveře a do místnosti vstoupil asi třicetiletý důstojník s hodností kapitána. Byl průměrně vysoký, jeho podlouhlý obličej lemovaly krátké černé vlasy a přes kulatá skla brýlí s kovovými obroučkami se na ni lhostejně díval inteligentníma očima. Postavil na stůl orosenou karafu s vodou a skleničku.

„Danke,“ řekla Anna a ihned se opravila: „*Thank you.*“

Důstojník pokynul hlavou.

„Máte půl hodiny,“ oznámil německy.

Otočil se a odešel z místnosti. Anna se chopila karafy, nalila si plnou skleničku vody a vypila ji rychlými doušky, téměř se zalykala. Chlad prostoupil celé její tělo, rozlil se až do hlavy. Dusivá tíže se pomalu vytrácela. Znovu naplnila prázdnou skleničku.

Když ji přiložila k ústům, dveře se otevřely a do místnosti vstoupila dívka v kalhotách od uniformy a pískově hnědém tričku. Mohlo jí být tak dvacet dva let. Díky jemným rysům vypadala mladší, což zvláště kontrastovalo s očima, které se zdály starší. Posadila se na židli na druhé straně stolu a tázavě, ale bez zájmu se na Annu zadívala.

Anna na ni pohlédla s ústy bezděčně otevřenými údivem. Ty rysy znala řadu let, měla pocit, že se dívá do zrcadla, ačkoli v jiné době. Dívka se neochotně ušklíbala.

„Poslouchám, o co jde?“ zeptala se naprosto klidně anglicky.

Anna odložila plnou skleničku a několik vteřin hledala ta správná slova.

„Jmenuju se Anna Steinhoffová. Můžu ti říkat jménem? Umíš německy?“

V jejím hlase zaznívala naděje, že si v rodném jazyce možná lépe porozumějí. Dívka ale nezareagovala, vyčkávala s lhostejností v očích.

Dělila je propast, celých padesát let, jiné životní zkušenosti, jiné války. Jakou tedy měla Anna šanci proniknout k té cizí dívce? Nedala na sobě znát zklamání a pokračovala dál anglicky.

„Hledala jsem tvoji matku. Tebe našel advokát mého syna.“

Rozhostilo se ticho. Dívka zaváhala, podívala se Anně do očí a zeptala se jí německy:

„Proč?“

Anna se pokusila usmát, ale nedokázala skrýt nervozitu.

„Ty jsi Edita, vid?“

Dívka stiskla rty. Neodpověděla.

„Wolfgang, můj syn... znal tvoji matku. Potkali se za války,“ mluvila Anna dál a hledala slova, jako by v němčině bylo přece jenom příliš těžké vyjádřit to, co chtěla.

Editin pohled se změnil, tvářila se teď nepřátelsky, jako by to mělo být varování před tím, co bude následovat. Anna se zhluboka nadechla a s veškerou odvahou a nadějí řekla, proč sem přijela:

„Před třemi měsíci Wolfganga zatkli, někdo ho poznal.“

Zaváhala a zmlkla. Edita chvíli bez hnutí seděla a pak se zachvěla, jako by chtěla vstát. Zastavil ji Annin hlas, tišší a plný bolesti.

„Wolfgang bojoval na frontě, s Rusy, stejně jako jeho otec. Advokát říká, že ho může zachránit... tedy přesněji zabránit tomu, aby ho odsoudili, jen tvoje matka Eliza.“

Anna sáhla do kabelky, vytáhla černobílou fotografii a položila ji na stůl. Dívka se s potlačovanou nevolí podívala na opuchlou tvář muže něco přes padesát.

„To je můj syn,“ řekla tiše Anna. „Nevzpamatoval se z toho a začal pít. Nevěřím, že by byl schopen někomu ublížit.“

Zmlkla, bezradně se rozhlédla, jako by jí šedé stěny místnosti mohly napovědět, jak má pokračovat.

„Moc let života mu nezbyvá. Nikoho nemá, můj muž zemřel... Vězení Wolfgang zabije, zabije ho, když nebude moct pít.“

Znovu zmlkla. Přála si, aby každé slovo utkvělo v mysli její posluchačky.

„Kde je tvoje matka? Víš něco o ní a Wolfgangovi? Řekl mi, abych Elizu našla. Nic víc.“ V náhlém návalu odvahy se naklonila a chytila Editinu dlaň položenou na stole.

„Byla jsi ve válce, viděla jsi tu hrůzu... co se s lidmi děje. Jestli existuje nějaká naděje, matka ti něco řekla, prosím tě... přijed' do Německa vypovídat. Moc tě prosím!“

Edita ruku odtáhla. Zvedla se, v obličeji zbledla a s potlačovanou zlostí a odporem se na Annu zadívala, jako by jí chtěla něco nehezkého říct nebo na ni zakřičet. Ale ovládla se, otočila a vyšla z místnosti.

Anna zkameněla, pak klesla na opěradlo židle se slzami v očích. Seděla bez hnutí, cítila, jak její naděje pomalu mizí a napětí pomíjí. Přijela sem zbytečně, nesmyslně věřila, že v téhle dívce dokáže vzbudit soucit.

Otevřely se dveře, do místnosti vstoupil ten samý důstojník a zastavil se na opačné straně stolu. Pohlédl na fotografii a pak na Annu.

„Můžeme pro vás ještě něco udělat?“

Zavrtěla hlavou a snažila se, aby v jejím hlase zaslechl vděčnost.

„Děkuju,“ řekla. „Je dobře, že jste svoji válku vyhráli.“

Důstojník pokynul rukou ke dveřím.

„Jeden z našich mužů vás odvede k bráně. Na shledanou.“

Anna sáhla do kabelky, vytáhla vizitku hotelu v Jeruzalémě a položila ji na stůl.

„Předáte to Editě? Tam jsem ubytovaná. Prosím vás.“

Udělala to bez přemýšlení. Zdálo se jí, že v dívčiných očích přece jenom zahlédla stín pochopení, když mluvila o manželově smrti a synově závislosti. Tento národ ví jako žádný jiný, co to znamená osamocení po ztrátě blízkých.

Důstojník se vizitky ani nedotkl, otočil se a zůstal stát v otevřených dveřích. Anna vstala, pokynula mu hlavou a vyšla z místnosti.

Slunce se sklánělo nad dalekým obzorem. Oblaka planula rudou září, na silnici padaly dlouhé tmavě modré stíny a slibovaly úlevu chladivé noci. Chevrolet jel směrem k tmavnoucímu nebi na východě, kolébal se na nerovnostech a namáhavě vrčel.

Palestinský řidič si prozpěvoval písničku z rádia, další, nekončící nářek lásky. Při zpěvu se občas podíval do zrcátka a soucitně pozoroval posmutnělou Annu. Otevřeným okénkem dovnitř proudil vzduch a nadzvedával její šedé vlasy. Kolem očí a úst měla výrazné vrásky a v rudém soumraku její jemné rysy vypadaly jako vytesané do kamene, jako by se sochař snažil vyjádřit zároveň krásu a utrpení.

Na kopci proti nim vyjelo velké nákladní auto, které za sebou táhlo široký návěs. Jeho zvučný klakson oznamoval, že zabírá celou šířku silnice. Palestinec zabrzdil a sjel na písčitou krajnici.

Nákladák je minul, na návěsu se vezl ohořelý rozbitý tank. Hrčecí těžkého motoru a zápach spáleniny naplnily chevrolet. Řidič si přestal zpívat, sledoval nákladák a jeho náklad, zavrtěl hlavou a smutně si povzdechl.

„Lidé jsou hloupí, hodně hloupí,“ řekl anglicky a díval se přitom do zrcátka. „Víc, zlí jako zvířata, hodně zlí.“

Anna na jeho slova nereagovala. Palestince opustila dobrá nálada a vypnul rádio. Nejasně si něco sám pro sebe mumlal, vytáhl z přihrádky láhev a napil se.

„Alláh je jeden,“ prohlásil a ukázal na svoje oči. „Všechno vidí.“

Anna odvrátila hlavu od okna a podívala se na něj. Všiml si jejího pohledu a vážně pokynul hlavou.

„Každou bolest vidí, všechno. Arabů i Izraelců.“

2

Do úzké uličky, která stoupala mezi starobylými zdmi domů na vrchol kopce, ranní slunce nepronikalo. Kamenné pískovcové zdi porostlé břečťanem ponechávaly výhled jen na malý kousek modrého nebe a celý den nabízely spásný stín. Úzká okna navíc zakrývaly žaluzie.

Na konci uličky, na rohu náměstíčka porostlého platany dva muži v pracovních kombinézách vyplňovali cementem díry po kulkách v zídce zakrývající hotelové schody. Ohořelá okna vedlejšího domu svědčila o nedávných bojích. Nikdo tam nepracoval, celá rodina zřejmě zemřela nebo utekla. Uprostřed náměstíčka za valem pytlů s pískem vyčnívala dlouhá hlaveň kulometu. Tři vojáci seděli na pytlích, klidně si povídali a kouřili.

Uprostřed barevného davu chodců vynikali mladí muži a ženy v uniformách se zbraněmi přehozenými přes rameno tak, aby je bylo možné okamžité použít. Byla na nich znát únava, ale i to, jak jsou hrdí na vítězství, a že chtějí, aby o tom věděl celý svět. Bránili svůj mladý stát, za cenu bolestivých ztrát prokázali svou odvahu a právo na existenci. Arabové, kteří je míjeli, odvrátili pohled nebo svěsili hlavu.

Zvuky z ulice pronikaly přes žaluzie do nitra malého hotelového pokoje, mísily se s kostelními zvony a dalekým svoláváním

muezzinů z minaretů. Anna seděla na posteli s telefonním sluchátkem u ucha a při hovoru vši silou zadržovala pláč.

„Prosím, nevzdávej to! Vydrž!“

Odpověď se ztratila ve vlně šumu a praskání, pak se hlas telefonistky z centrály anglicky se silným přízvukem zeptal:

„Už jste skončili?“

Anna seskočila z postele a hřbetem dlaně si energicky otřela oči.

„Haló, haló... ještě mluvíme! Ne, neskončila jsem, proč nás přerušujete? Haló, Wolfgangu... Slyšíš mě? Haló!“

Bylo slyšet jen hluché ticho zesílené ozvěnou přerušenoého spojení. Zoufalá Anna hodila sluchátko do vidlice telefonu. V kulatém zrcadle na zdi spatřila svou tvář staženou bolestí a strachem.

Dopadlo na ni stáří a bezradnost a jejich tíže jí ochromila srdce. Chvilí dýchala zhluboka, aby zastavila paniku. Nemůže v tom městě zůstat, jinak zešílí.

Celá se roztrásla. Šla ke skříni, vytáhla z ní kufr a začala do něj házet oblečení. Už několikrát musela utíkat z bombardovaných měst a později, během té strašlivé zimy v roce 1945, před přicházející Rudou armádou. Tehdy ji potkal stejný osud jako tisíce dalších lidí. Nikdy se ještě necítila tak osamělá jako teď.

Mladý recepční měl na sobě volnou barevnou košili a kalhoty od uniformy, po stranách obličje nosil mistrně stočené pejzy, vršek hlavy mu zakrývala jarmulka. Za pultem vyčnívala hlaveň pušky.

Zjevně věděl, kvůli čemu Anna přijela, přestože si s ní za ty dva dny vyměnil jen pár nezbytných slov a německy mluvil s osten-tativní zdvořilostí. Teď se otočil, sundal z poličky velkou šedou obálku a položil ji na pult.

Udivená Anna se dívala na obálku přes sluneční brýle, které měly zakrýt její napuchlé oči. Viděla jméno a příjmení, ale nedocházelo jí, co to s ní má společného. Konečně se vzpamatovala, když pochopila, že na obálce je napsáno: Anna Steinhoffová.

Váhavě obálku zvedla a otevřela. Na pult vyklouzl tlustý svazek papírů, volně přiložený list spadl na podlahu. Anna ho zvedla a polohlasem si začala číst rukou psaný text v němčině.

Nevím, jestli dělám dobře, když Vám svěřuji tento deník. Ale myslím, že tak své matce nijak neuškodím. Přijela jste sem, i když jste věděla, že tu ničeho nedosáhnete. Vy za činy svého syna odpovédná nejste. Prosím, nepokoušejte se mne kontaktovat. Po přečtení vraťte tento deník zpátky na recepci.

Anna dočetla a dál se dívala na řádky popsané rovným písmem. I přes Editinu rezervovanost se v jejích pocitech nezmyšlila. Pocítila vděčnost, chtěla tu dívku ještě jednou potkat. Ucítila na sobě pohled recepčního a zadívala se na něj. V jeho očích spatřila zvědavost a nepřátelství.

„Chtěla bych tu ještě pár dní zůstat,“ řekla klidně. „Je můj pokoj volný?“

Recepční chtěl v první chvíli odpovědět, že ano, ale snad kvůli pocitu povinnosti a patrné averzi sáhl po rezervační knize a systematicky začal procházet seznam hostů.

„Znáte telefonní číslo ženy, která tu nechala tu obálku?“ zeptala se Anna. „Nebo její adresu?“ dodala s nadějí.

Na její slova nijak nezareagoval, ačkoli ji slyšel a otázce musel rozumět, ale dál projížděl prstem po popsaných listech papíru. Anna položila ruku na otevřenou stránku knihy. Recepční zvedl překvapeně zrak.

„Řekli vám, že jsem matkou válečného zločince.“ Anna si sundala brýle a upřeně se mu podívala do očí. „To není pravda, můj syn nikomu neublížil. Byl to voják stejně jako vy. Dokážu to.“

Dívali se na sebe. Recepční nic neříkal, mlčky vyčkával. Anna stáhla ruku.

„Můžete u nás zůstat do neděle,“ řekl pak anglicky.

„Děkuji.“

Rukopis a dopis vložila zpátky do obálky. Sklonila se, zvedla kufr a vydala se ke schodům. Nečekala, že by jí recepční nabídl pomoc, stejně jako to udělal první den. Potom ho musel někdo nejspíš upozornit. Určitě jeden z úředníků z magistrátu, kam se Anna obrátila se žádostí o povolení návštěvy v kasárnách.

Byla tak rozrušená, že jí v mezipatře došly síly. Posadila se na schod, přívál horkosti jí znemožnil znovu popadnout dech a ovládl ji strach. Rukopis mohl znamenat záchranu nebo rozsudek. Nedokázala déle čekat, vytáhla zažloutlé papíry z obálky a z kapsy vylovila brýle na čtení.

Dlouho se dívala na první věty drobným písmem ve francouzštině. Naštěstí se učila francouzsky v Landshutu, ve škole vedené sestrami voršilkami, ale musela se hodně soustředit, aby rozuměla každému slovu. K jejím uším dolehly blížící se spěšné kroky a rozjařené hlasy.

Seshora rychle scházeli mladý pár. Anna ho zahlédla předchozí večera v hotelové restauraci; byli oblečení do uniforem, seděli u stolku v rohu sálu, mluvili tlumeně a drželi se za ruce. Působili dojmem ztracené, nesmělé dvojice. Napadlo ji, že využili válku k tajné schůzce a bude to jejich první společná noc, bez vědomí rodiny. Teď se vynořili na schodech, rozesmátí, přeplnění odvahou a láskou. Při pohledu na starší ženu sedící v mezipatře zpomalili, pokynuli hlavami, opatrně ji minuli a zrychlili. Jejich hlasy

se rozezněly ve foyer, když zdravili recepčního, a pak je pohltil hluk ulice.

Anna se znovu sklonila nad rukopis. Zadržela dech a polohlasně přečetla první větu a pak další.

3

Monte Carlo, 20. dubna 1939

Purpurové stěny a koberce ve velkém sálu zvyšují horkost v krvi, zelený samet navozuje nevinnost, elegantní šaty maskují vzrušení a strach. Lehkomyslně vstupujeme do břicha nestvůry, dovolujeme, aby z nás vysála lidství a nakrmila se naší nadějí, chťičem a zoufalstvím.

Jsem tu ve svém živlu. Procházím pomalu kolem stolků na poker, baccarat a black jack, stejně pomalu obcházím ruletu. Pohledy mužů mi sklouzávají po prsou, bříše a zadku. Nenosím spodní prádlo, každý můj pohyb je pro ně příslibem rozkoše a zapomnění. Všechno dokonale vnímám, důvěřuju své intuici a bezpochyby si vyberu právě toho, kdo bude splňovat moje požadavky a očekávání.

Nebude mladý, spíš trochu přes padesát, a zavítal si sem povyrazit z nudy a po nějakém zklamání. Pak se vrátí domů, za svojí milovanou ženou, a pocítí ještě větší prázdnotu. Ale nejdřív potká mě. Musí být bohatý, aby si mohl dovolit krásnou společnici, ale já mu naznačím, že o peníze nejde. Nejsem na prodej, může mě jenom dobýt.

Vidím Karla, je elegantní a pohledný, soustředěně čeká u stolku na black jack, předstírá zájem o hru, sází malé částky. Věřící mi,

protože ví, že se nikdy nespletu. Můj lov mi ale nějakou dobu zabere. Nesmí trvat příliš krátce, protože nejsem snadná kořist, ale ani ne příliš dlouho, aby dotyčný muž neprohlédl mé plány. Nejsem jediná žena, která žije z jejich majetnických a rozkošnických choutek. Jsem výjimečná, každý můj pohyb, dech a pohled říkají, že jsem byla stvořená pro lásku.

Karl a já už tři roky vedeme bezstarostný, i když nebezpečný život, který začal mým omylem. Po útěku od manžela jsem projela celou Evropu v naději, že policii zmatu a vyhnu se vězení. Jednoho dne jsem bez peněz, unavená a zoufalá, vešla do kasina v Monte Carlu. Chtěla jsem se seznámit s mužem, který se o mě na pár dní postará, ale neměla jsem zkušenosti, jak se toho dá dosáhnout, a tak jsem narazila na Karla.

Karl je Němec. Jeho otec zemřel po plynovém útoku na frontě ve Francii a matka o několik let později. Vychoval ho dědeček, který vstoupil do SA a přišel o život během noci dlouhých nožů. Karl se bál, že ponese zodpovědnost za dědečkovu provinění, proto odjel z Německa. V Londýně se o něj postarala bohatá, o dvacet let starší vdova. Naučila ho, jak se chovat k ženám a co od mužů očekávají. Poučila ho, že příliš dobře vědí, jak na tom jsou; že potřebují v rozumné míře cit a sex a nemá smysl je podvádět.

Když vdova zemřela na rakovinu a dědictví shrábly její děti, vydal se Karl na Azurové pobřeží. Pět let se v luxusních hotelech a kasinech seznamoval s osamělými staršími dámami, které si nedělaly iluze o jeho citech, jak ho vdova naučila. Vždy s nimi strávil několik měsíců až rok a pak se vydal dál, než rodina stihla učinit nějaké kroky, aby zachránila majetek. Nikdy se nesnažil získat

jmění, spokojoval se s drahými dárky a částkami, které mu zaručovaly pohodlně žít. Díky této strategii se dokázal vyhnout potížím. Chtěl se však zajistit do budoucna, protože věděl, že jednou bude muset skončit. A tehdy jsme se potkali.

V Karlovi jsem zpočátku mylně viděla jen znučeného synka z bohaté rodiny. Zato on hned rozpoznal můj talent a rozhodl se, že mě povede. Ten samý večer se z nás stali milenci a Karl mi navrhl, abychom spolu pracovali. Ten můj počáteční omyl mě upozornil na to, že bez partnera nemám šanci uspět – a souhlasila jsem. Myslela jsem si, že nás postupně ještě víc stmelí vzájemné city, na které jsem byla připravená. Karl si však dával pozor, aby nám emoce nepřekážely v racionálně chladném a přesném jednání. Pod jeho dohledem jsem se změnila v opravdového lovce.

Dokonale francouzsky jsem se naučila ve škole, k čemuž mě donutil Karl, protože nechtěl mluvit německy, ačkoli němčina mi šla líp. Zařídil mi falešný pas, podle kterého jsem byla jeho žena a občanka Francie. Později mi prozradil, že se bojí, aby ho nepoznali a neposlali do Německa, kde by určitě skončil v koncentračním táboře.

Tři roky jsme úspěšně pracovali v Monaku, Monte Carlu, Cannes a Biarritzu. Dělalí jsme krátké výpady do Anglie, do kasin v Birminghamu, a do Saint-Vincentu v Itálii. Abychom se vyhnuli pozornosti ochranky hotelů a kasin, nezůstávali jsme na jednom místě déle než týden. Přesto jsme oba cítili, jak se kolem nás stahuje smyčka.

Karl se několikrát musel dostavit na policii a vysvětlovat, z čeho žijeme a proč tak často navštěvujeme lázeňská střediska. Dokola opakoval historku o dědictví po bohatém strýčkovi, ale policisté ho poslouchali se stále větší nedůvěrou.

Před několika dny jsme si o naší situaci vážně promluvili. Dosud jsem se ho na stav našich financí nikdy neptala a Karl moji

diskrétnost oceňoval. Ten večer jsem mu řekla, že si toužím odpočinout a že potřebuji změnu. Karl se také cítil unavený a kromě toho ho zneklidňovala naše beztrestnost. Přiznal, že máme našetřeno dost peněz na to, abychom si mohli pořídit dům a několik let se nemuseli starat, z čeho budeme žít. A mezitím vymyslíme bezpečný způsob, jak se žít. Uvažoval o severní Africe, o jedné z francouzských kolonií, kde se dalo snadno začít podnikat a policie přivírala oči nad zdrojem příjmu. Ten nápad se mi líbil a byla jsem mu vděčná. Strávili jsme spolu opojnou noc, jako vždy před mým lovem.

Ten večer v Monte Carlu bude náš poslední, ještě jednou předvedu svůj talent, vyberu si bohatou oběť a pak s Karlem zmizíme. Už vidím svůj dnešní cíl: sedí u stolu s ruletou, je mu kolem šedesáti a každým pohybem prozrazuje znučenost penězi a citovou vyprázdňenost. Sází s nechutí a stejně tak přijímá výhry a porážky. Dívám se na něj přes ramena hráčů na druhé straně stolu. Nemýlím se, po minutě zvedne hlavu a najde si mě očima. Vidím v nich lehké rozpaky, odvrací se a předstírá, že se soustředí na hru. To je důležité, protože neztrácím čas se sebevědomými samci. Moje krása musí mužům brát dech, vyvolávat pocit ztracenosti a oslabovat ostražitost a inteligenci.

Několik minut stojím na stejném místě, úsměvem reaguji na jeho kradmé pohledy. Nakonec se otočím a jdu směrem k baru. Když si objednáвам martini, už stojí za mnou a mluví ke mně tónem, který sotva skrývá neschůplivost.

„Vyhrál jsem nějaké nepotřebné peníze. Souhlasila byste s tím, že bychom je utratili společně?“

Otočím se s překvapeným úsměvem, beze slova lehce nakloním hlavu a důkladně si ho prohlédnu. Zaznamenám povadlou kůži na tvářích a krku, obarvené vlasy a přičesek.

„Nepotřebuju peníze,“ řeknu po chvíli hlubším hlasem.

Vydobývá ze sebe zbytky odvahy.

„To jsem neměl na mysli, odpusťte mi,“ odpoví rychle.

„A co?“ zeptám se drze.

„Jestli jsem vás urazil...“ začne připravený se mi omluvit a odejít.

„Neurazil, spíš jste mě zaujal. Jmenuju se Eliza.“

Podám mu ruku. Jeho malá dlaň je z pocené, neobratně mi tiskne prsty a pak je zvedne k ústům. Cítím měkký polibek, vidím hezké oči.

„Horác,“ představí se.

Ani jeden neuvádíme své příjmení, anonymita je součástí nepsaných zvyklostí. On netuší, že jeho příjmení se brzy stane sázkou v mojí hře.

„Nudím se stejně jako ty,“ řeknu a smutně se pousměju. Rozvážně volím slova, která už jsem tolikrát opakovala tolika mužům. „Vadí mi davy... Neviděla jsem žádnou lidskou tvář, kromě tebe. Pojdme prohrát tvoji výhru a ukryjme se před lidmi.“

Oči se mu lesknou, je vzrušený a okouzlený stejně jako všichni před ním. Jeho krása na mě nepůsobí, tomu by neuvěřil, zaujala mě spíš jeho citlivost.

„Co si chceš zahrát?“ zeptá se s potlačovaným vzrušením.

Na chvíli se zamyslím.

„Kostky,“ řeknu nakonec přesvědčivě.

Vždycky s nimi hraju kostky. Hraní rulety nebo karet mi neposkytuje tolik možností. Při házení kostek se elegantně nakloním nad stolem, vybuchuju radostí nebo předstírám smutek, celé to představení, které si nadšeně užívám, vede k tomu, že se můj partner zbaví veškerých pochybností. Tak se baví svobodná bezstarostná žena, bez špetky vypočítavosti.

Karl stojí na straně stolu a jako vždy obdivuje můj výstup a odměňuje ho potleskem. Tleskají všichni muži, je jich stále víc, někteří mě chtějí poznat a nabízejí společnou hru. Já jsem Horácovi věrná, po každé výhře a prohře se k němu přisouvám stále blíže, tisknu jeho ruku, směju se nebo naoko posmutním. On zachytává obdivné pohledy diváků a je pyšný. Taková žena je známkou síly.

Nakonec mě hra přestane bavit. Mám štěstí, podařilo se mi zvýšit stav Horácova majetku. Navrhne mi, abych si výhru vzala, ale s díky odmítám.

„Kde bydlíš?“ zeptám se ho a dívám se mu hluboko do očí.

„V hotelu Hermitage.“

Pobaví mě myšlenka, že jeho flirt se rozehraje v hotelu s názvem „poustevna“. Mnozí velcí hříšníci se stali poustevníky a on také bude potrestán za hřích manželské nevěry. Navíc v tom samém hotelu jsem zažila traumatickou příhodu a byla jsem hrdá, že jsem se tehdy dokázala ovládnout při pohledu na krev a smrt.

Vidím, že se Horác začíná bát. V jeho věku je snadné se zkompromitovat s mladou ženou. Vezmu jeho ruku do své a zadívám se mu do očí.

„Nemusí z nás být milenci... Ne hned,“ řeknu konejšivě. „Nesnáším horkokrevné mladíky. Zralý muž se vždy dovtípí, co potřebuju.“

„Jsi zvláštní, Elizo,“ řekne přidušeně.

„Projdeme se, noc je krásná, povíš mi něco o sobě,“ navrhuju. „Jestli to má být začátek přátelství, tak se musíme lépe poznat.“

Necítím sebemenší výčitky, nezaváhám. Odjakživa mě ostatní využívali a zacházeli se mnou jako s věcí.

Využívala mě matka, která se zabývala pouze sama sebou a svými milenci, a když čas, alkohol a morfium začaly naleptávat její krásu, neváhala mě zneužívat jako návnadu a podstrkovat mužům jako odměnu za jejich ochotu pokračovat ve vztahu s ní. Patnáctiletá dívka, slibně vyrůstající do krásy, se stala oblíbenou tajnou kořistí mezi důstojníky a umělci.

Využíval mě otec, plukovník, který si svými válečnými zásluhami vybojoval pozici mezi politickými a obchodními elitami země. Věnoval se své kariéře poslance, ale neustále prohrával boj o moc. Oženil se s ženou, která s ním náhodou otěhotněla. Byl zklamáný, obviňoval svět ze svých porážek a na mně si vybíjel hněv a frustraci. Dozvěděl se o milencích, kterým mě matka podstrkovala, a jednoho dne prohlásil, že se mu také musím věnovat. Zachránilo mě, že otce tu noc zavřeli, byl namočený v nějaké korupční aféře. Dalších pět let strávil ve vězení se zvýšenou ostrahou. Nikdy jsme ho tam nenavštívily – ani matka, ani já.

Ztráta majetku a společenské pozice matku zlomily, morfium a alkohol zkázu dokonaly. Po roce dostala mrtvici, která jí ochromila polovinu těla. Nezapomenu na její lesklé oči, když ji sanitka odvážela do domu jejích rodičů. Nenáviděla mě za mou krásu a za mých šestnáct let, za celý život, který jsem měla před sebou, a prosila o odpuštění.

Zůstala jsem sama, náš dům prodali v dražbě. Vzal si mě k sobě matčin bratr, klidný člověk, který žil sám, protože to byl pravděpodobně homosexuál, který se to bál přiznat. Nechala jsem školy, kde se mi po otcově zatčení jen posmívali a šikanovali mě. Za tři roky práce ve strýčkově spediční firmě jsem pochytila dost o obchodování a naučila se německy. Pak jsem se vdala.

Byl o patnáct let starší, předtím se oženil pro peníze, o které ale přišli v době Velké krize. Se svou ženou nicméně zůstal a ob-

viňoval ji ze ztráty majetku. Vzájemně se nenáviděli, až konečně jeho žena zemřela na souchotiny. Krásná devatenáctiletá dívka mu byla odměnou za promarněné roky.

O svatební noci jsem zjistila, že můj muž dosáhne uspokojení, jen když způsobí bolest. Vydržela jsem to rok – až do dne, kdy mě zbil tak důkladně, že jsem se několik hodin nemohla zvednout. Znovu jsem se vzpamatovala uprostřed noci, vzala jsem ze skříňky na nářadí kladivo, šla jsem do ložnice a spícího jsem ho vši silou uhodila do spánku. Neověřovala jsem si, jestli jsem ho zabila. Sbalila jsem si malý kufřík, vzala jsem ze sejfu peníze a šperky a vydala se na cestu. Jen abych byla co nejdál od domova, od Varšavy, od Polska.

Jdeme s Horácem jasně osvětlenými ulicemi. Je letní noc, ze zdí pískovcových domů, chodníku a asfaltu sálá teplo. Po ulicích jezdí limuzíny s okny zakrytými záclonkami a kabriolety plné bavících se lidí. Míjíme mladé páry, skupinky opilých mužů s prostitutkami a procházejících se penzistů, kteří nemohou spát.

Horác mi vypráví o sobě. Neposlouchám ho příliš pozorně, přikyvuju a vždy nasadím vhodný výraz. Slyšela jsem tu historku už mockrát, sama bych ji mohla vyprávět. Je to švýcarský obchodník, obchoduje s mahagonem, slonovinou a diamanty. Život pro něj ztratil šmrnc, stěží dokáže vydržet po boku zlé stárnoucí ženy, nerozumí si s třemi dětmi, které se hádají o jeho peníze a čekají, až natáhne bačkory. Nemá žádné přátele, vztahy se známými udržuje jen z nutnosti a vypočítavosti. Po boku takové ženy, jako jsem já, by začal nový život.

Oplatím mu to jedním ze svých příběhů. Vyberu si drama dívky, jejíž rodiče zahynuli na Titaniku. Naštěstí po nich zdělila ma-

jetek a má zajištěnou nezávislost. Mladí muži ji nezajímají, jsou nudní, protože nic nezažili nebo jen touží po jejím věnu.

Když mluvím, nespouštím z očí kotouč měsíce zavěšený nad mořem. Občas jeho světlo pohasíná, když ho přebije lampa nebo zmizí za zdmi domů. Proplétá se mezi větvemi platanů, cypřišů a palem, aby se znovu objevil v plné kráse na tmavě modrém nebi s miliardami věrných hvězd.

Máme tajnou dohodu, měsíc a já. Kdysi dávno, když mi bylo patnáct, schovala jsem se před matkou a jejím milencem na půdě domu. Dívala jsem se na měsíc a nebe plné hvězd a úpěnlivě jsem se modlila, aby mě někdo odvedl pryč. Nikdo mě nezachránil, našli mě a musela jsem ukojit choutky dalšího muže. Přitlačená těžkým zpoceným tělem jsem potlačovala bolest a odpor a oknem jsem stále viděla tvář měsíce. Slíbil mi tehdy, že bude čekat, až moje noční můra skončí. Uplynulo dlouhých pět let. Když jsem se dívala, jak pomalu stoupá po tmavě modré nebeské báni, strach a samota mě opouštěly.

Až konečně nastala noc, kdy jsem se kladivem osvobodila od surového manžela. Měsíc dodržel své slovo, doprovázel mě jako pozorný stříbrný strážce, jasně osvětloval boční uličky, doprovodil mě na nádraží a zůstal na nebi až do rána, kdy jsem nasedla na první vlak do Paříže.

Zjistila jsem, kudy můj přítel pravidelně chodívá. Víím, kdy se objeví, který den v měsíci a v které části nebe. Vidím ho i tehdy, když ho nikdo nevnímá. Za bezměsíčných nocí nepracuju. Karl mou slabou stránku zná, vtipkuje, že jsem měsíční dáma.

Horáce dojal příběh o rodičích, kteří se při ztroskotání Titaniku utopili v ledovém oceáně, a osud sirotka. Přicházíme k překrásnému secesnímu hotelu Hermitage. Jeho interiér by mě před několika lety ohromil nádherným luxusem, ale teď se tu cítím

jako ryba ve vodě. Nelíbí se mi jen pohledy recepčních, kteří si mě pamatují z posledního pobytu. Dívám se na ně vyzývavě, beze slov jim říkám, že jestli se opováží mi bránit, můj přítel zařídí, že přijdou o práci. Rozumějí a odvracejí zrak, skrytě mi dávají najevo nepřátelství a pohrdání.

Horác si hotelového personálu nevšímá, vezme si klíč od apartmá, objedná šampaňské a ústřice. Jedeme výtahem do druhého patra, mlčenlivý liftboy s poklonou přijme spropitné. On si mě také pamatuje. Vystoupíme z výtahu. Obrovskou prosklenou střechou vidím měsíc v úplňku a spoustu hvězd. Ukazuju Horácovi nebe, tisknu se k jeho paži, jsem romantická, zasněná.

Předtím střechu rozsvěcovaly blesky a na sklo hřmotně dopadaly proudy lijáku. Můj tehdejší společník řekl, že se budeme milovat při otevřených oknech; on bude jako Zeus, který přiletěl na křídlech bouře. Byl to řecký milionář ze Spojených států, malý, obtloustlý, vtipný muž po šedesátce. Kvůli jeho osobnímu kouzlu jsem udělala výjimku a vyspala jsem se s ním. Než jsem pak stihla zahájit další část plánu, střelil se v koupelně do pusy. Od policejního komisaře jsem se dozvěděla, že můj Řek zbankrotoval po japonské invazi do Číny, kam investoval všechnen svůj majetek. Komisař si nebyl jistý, jestli mi má popřát upřímnou soustrast, nebo mě obvinít z toho, že jsem zavinila sebevraždu. Jeho nerozhodnost vyřešil Karl tím, že mu nabídl tři tisíce franků.

Vejdeme s Horácem do apartmá. Odhodím na podlahu falešný levhartí kožíšek z králíků, minu velké lůžko s nebesy a vyjdu otevřenými dveřmi na terasu. Je odtamtud nádherný výhled na světlá Monte Carla pod námi a moře ozářené úplňkem. Velký magnet, který přitahuje boháče z celého světa a lidi jako já a Karl, podvodníky, snící o tom, že se vymaní z bídy.

Horác stojí vedle mě a nesměle mě objímá. Otočím se k němu a polbím ho na ústa. Cítím, že se chvěje, tisknu se k jeho pořádnému břichu, ruku posunuju po stehnech, přes kalhoty se dotýkám jeho ztvrdlého penisu. Horác tiše sténá, potom se třese a zadržuje dech, látka kalhot a moje dlaň jsou náhle vlhké. Ušetřila jsem si převrácení v posteli. Zašeptám mu do ucha, aby si z toho nic nedělal, protože noc je ještě dlouhá a před sebou máme řadu společně strávených dní. Horác se na mě vděčně a uvolněně usměje.

„Promiň, Elizo,“ řekne s rozpačitě. „Už tak dlouho jsem ne...“

Zavřu mu pusou dlaní, vezmu ho za ruku a odvedu ho do pokoje. Rozepnu si zip na straně, vysvobodím se z šatů a nahá se protahuju na posteli. Ozve se zaklepání na dveře.

„Dále!“ zvolám a přikryju se dekou.

Dovnitř vstoupí číšník v bílém saku a tlačí před sebou vozík se šampaňským v kbelíčku a tácem ústřic. Horác mu podá sprotipné a zavře dveře. Vidím, že neotočil klíčem v zámku. Natáhnu k němu ruce.

„Svlékni se a pojď ke mně,“ nařídím mu s úsměvem.

Červená se jako kluk před první nocí se ženou. Nešikovně si svlékne smoking, pás a kalhoty. Baví mě, že muži vždycky zůstávají ve spodkách a košili, aby schovali povislé břicho, dosud stažené. Konečně je svlečený a lehne si vedle mě. Odsunu deku stranou, nahá se mu tisknu k boku, hladím jeho chlupatý hrudník a pohrávám si s jeho ochablým údem. Horác nehybně leží a bojí se normálně dýchat.

„Nic nemusíš,“ ujišťuju ho šeptem.

Otočím mu hlavu a líbám ho na ústa. Důležité je, aby neviděl otevírající se dveře a nevyskočil příliš rychle z postele. Prudce se zachvěje, když se zableskne a cvakne blesk. Vyděšen se posadí a vytřeštěnýma, oslněnýma očima se dívá na Karla, který stojí

uprostřed pokoje s malým fotoaparátem a klidně vyměňuje žárovku v zábleskové lampě.

„Co to má být?“ zvolá Horác. „Co to sakra děláte?!“

Křik a protesty jsou vždycky stejné, liší se jen mírou vulgárnosti. Na násilí nedojde, protože Karl je vysoký a statný. Vstanu z postele a pomalu se oblékám. Nedívám se na Horáce, cítím něco jako stud, ale ten pocit rychle pomine. Slyším Karlův hlas.

„Svedl jste mi ženu. A nakolik je mi známo, tak jste podvedl tu svoji. Navrhuju, abychom se domluvili, pokud nechcete vyvolat skandál.“

„Vydrání? Elizo...“ Horácův hlas se zlomil.

Stojím před zrcadlem a z kabelky si vybírám líčidla, abych si upravila make-up. V odraze vidím Horáce, jak sedí na posteli se svěšenou hlavou. Břicho mu přepadá až po rozkrok, paže má složené na propadlém hrudníku jako žena, která si zakrývá prsa.

Karl si zapaluje cigaretu a mlčky vyčkává.

„Kolik chcete?“ zeptá se nakonec tiše Horác.

„Kolik stojí váš klid?“ odpoví mu Karl otázkou.

Znám tu výměnu z paměti. To je ta nejtěžší část – odhadnout, jaké jsou finanční možnosti oběti.

„Pět tisíc franků,“ řekne Horác.

Hlas ho zradí, nevěří si, je nerozhodný. Karl se směje a pak se obrátí na mě.

„Co ty na to, miláčku? To si tvých citů příliš necení.“

„Tak to není,“ zaprotestuje bezradně Horác.

Teď jsem na řadě já, musím se s Karlem podělit o to, co vím.

„Má obchodní firmu v Ženevě. Dováží z Afriky mahagon, slovinu a diamanty.“

„Diamanty,“ opakuje Karl jako ozvěna.

Rozhostí se ticho.

„Čtyřicet dva tisíc franků,“ vysouká ze sebe Horác.

Pomalů si maluje ústa rudou rtěnkou. Divná suma, napadne mě. Karl pokyne hlavou, sedne si na postel a Horáce poplácá po nahém stehně.

„Nechceme tě zruinovat. Půjdeme spolu do banky a ukážeš nám stav účtů. Předpokládejme, že čest mé ženy stojí deset procent toho, co je na nich uloženo.“

Horác rychle odpoví, probudil se v něm obchodní duch.

„Pět procent.“

Vždycky je to stejné: Všichni se uklidní, jakmile začne handrkování o peníze. Karl se znovu směje. Mám ráda jeho hluboký upřímný smích. Má nezvykle pevné nervy, cítím se s ním v bezpečí. Dopudruju si tváře, přejeďu kartáčem bujnou kaštanovou hřívu. Teď jsem na řadě já, abych se zapojila do hry. Přijdu, sednu si vedle Horáce, usměju se a políbím ho na tvář.

„Jsi skvělý muž,“ řeknu měkce.

„Kdyby nebylo Karla, chtěla bych být s tebou. Neboj se, všechno bude v pořádku.“

Horác se na mě podívá. V jeho očích není nepřátelství, jen neklid a ještě něco, čemu nerozumím. Pobavení? Jsem zaskočená a vysílám Karlovi varovný pohled. Oba předstíráme, že jsme uvolnění, ale ve skutečnosti jsme soustředění a ostražití. Každou chvíli může naše oběť zareagovat nepředvídatelným způsobem. Jako ten Řek, který se zastřelil, nebo ruský šlechtic v emigraci, který dostal hysterický záchvat, začal pronikavě křičet a přivolal personál hotelu Windsor v Biarritzu.

Dřív, než kdokoli z nás stihne cokoli říct, rozletí se dveře a dovnitř vpadnou čtyři policisté v čele se starým známým komisařem Dupontem. Malý a hubený komisař má na sobě dlouhý kabát a z jeho trojhranné tváře vyzařuje spokojenost. Leknutím ztuhnu,